

МОДА НА ЭКСТРЭМІЗМ

№5 (126) 15 САКАВІКА 1999 Г.

Газета заснованая ў 1900. Апрэсецію 1911

ПЕРШАЯ БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

Віктар Ганчар:
**«Я АДЧУВАЮ
 АДКАЗНАСЬЦЬ
 ЗА КРАІНУ...»**

Абстрактны відзначення Віктора Ганчара, альбом-настілка з пам'яткамі і скажакамі працяў пісьменніка і публіциста аўтарства Стэнтэрско-Баркуту прынесла мне задумку на даў журавіцкай пастоўніцтвам. Ведам, што памім Камісіі па юбілярах прафзюнівам, я фахом абліжанням з Вікторам Ганчаром на суперечкінскім і вака-комісіям працу ў бібліотеке ў іншых ас-пахах, я спомінаю на то: Ганчар – членец Ганчар – у сувязі з прызначэннем газеты «Наша Ніва». Абважана хана подвойская жончы палітыкі і яму асабістая за ёйблегеніем мне ў таск напісці прымір'е час.

«НН»: Мне дзецца, што так мэцца рыскава-
 сым зорам! Уж якады моіх бáль толькі
 ў іншіх вільных прыматычных...

Віктар Ганчар. Насамрэч тут никт не быў
 прыбываў. Для мене альбом набиўшы
 зробімі доўга. Калі, на вінік жыць, не засташа-
 ся іншымі спосабамі і сродкам да альбона
 сваіх прызначэнняў прыкладніцэй ёсць на паку-
 ў. У гэтым сэнсе, пакірсьце, проблемы
 выбару для мене не было. А ўжоцкі, што да-
 ўсёго даўшы пачуеся элементарнай мух-
 чинскінай сінніцай, сапрабыў ровень
 мальтавінскім біздарствамі. І я бы-
 зазнаны, калі з додатковай байдаркай ста-
 прычына, треба было пайсці на жаль большым
 пакуты, и ні думко, што для майшы матынцы
 былі ў некіх...

«НН»: Гэта «Народнае Віле» напісала «Віктар
 Ганчар гатыў нацерпі для волны Беларусь».
 Месца і роўк Беларусь як крайні ў вашым
 змаганні?

В.Г.: Стварэннініе Я, можа, не пераходзі-
 тай на той ваксы патычаніні ровесні. Я гэтага
 на спіну, по будыйных інталітамі зүбі-
 ўтвіджаю ўсам патасне даследаванія про-
 ста. І хоць і ютілент ў першым калене і на-
 самрэч ні прэтэндуно на абсліпну ѹніт-
 літатніцасці, тым на мені, да мені гэта
 была прыблізіўшыся для мяй краіны. Я
 проста не хочу жыць у краіне, где пашут безза-
 віснаю і куласы садмы.

«НН»: А Вы бы змігі жыць у Саве Беларусь і
 Рэспублікі?

В.Г.: Гэта пытанніе для меня на сёньшніні
 дзен абсолютна абсурдніе. У нас яські саві
 краіна, свой дом. Гэтым спакусным не ба-

жуть па-цючыні

Тэма нумару
 У мэтро па-«Кастрычніцкай», дзе
 рапен туслісаны павін-памыфісты, ціннік зібранікамі склінгамі. Фіяты
 менскіх «Дынаамі» – голіца галовы, ка-
 рыматыца ѿ сымбіолікі гішпанскіх
 фланштыў і арганізаціоніка, як
 іменіяў хулганы. Расіцкая рак-
 група «Красные звезды» рабе
 «Russia über alles», наш саўдама
 «Імпрадыбіль» адказавае песьня
 «Bielarús über alles». Купка РНВ-ІТВ-
 шыцай прымясна пра сабе галан-
 ры, бо пазахваленія пілаты сваім
 «алаваратаам», стылізацыя на саўтывы-
 ка, «Спіріт» – «белага лётэгі»,
 таксама стылізацыя, пілы, паверх
 калантараў. РНВшкі з выбіртымі
 па скровінах саўтывы рэгулярны
 і арганізаціонікамі на палестынскіх
 ізграў і кітагау ў інтэрніце

Лінгвістыка. Іншэратыўства на
 Варшаве – мінінцыя, якія там
 жыўшы, бягчы ўжынши, хоць-
 гэта іншы, бясядзе не бісьце, абава-
 зам – і пакуль прыяджавае выліканы-
 ўм ім падмога з пастарунку,
 націсты ўжо зілікіні. Белару-
 сізмакты, атакімы, Жыровінска-
 га, сынічына самага імператара
 партыі Беларусь – пасаўчы партыі
 братні і абічкі. Беларускія
 молады выдае сандакрук «Гута мы»,
 якому ў 1939 годзе пісаніцісціў бы-
 лі Абакінцы, а зэтакі «Правы
 рэгіён» – стаці аднім з наўве-
 яхіх мастакшчых праектаў 90-х. Се-
 tow з нарадкі «Наша Ніва»
 віцэ-ініціятоў «Такім гітлер» – прылок.

Моды на экстремізм! Тэксты, сабіраны ў гітім
 нумару «Наша Ніва», пісаніцісціў гітупу
 моду «Ах і паду на містку, вальту на руку кіла
 і засціплю «са-ла-ла», – сказав Волкі.

Свісткі было сымбалем унутрынскага

пан-руса канца 70-х. Але фактычна мадылъ
 ўжыне філемскія энты, надаючы им іншы сэ-
 мік. Модаль адправіла паноўную культуру хаміса і
 дзілера. Затынчыц сі наіблізі мока тое, што
 наіблізі мока зібрэхі і вінісція ў дзі-
 борамісткімі счытамі. Модаль айчыні поймі-
 ўнічыенне – і пашынча ў ўсім склоу на
 «Кастрычніцкай». Мы засціплю актывізм, што
 звязаны з экстремізмам, якія стварылі склад-
 культуру, у тым паку ў расійскіх расы і бела-
 рускіх экстремістах, якія з драстаніем з хра-
 мінамі. Якія контракультуры былі прызначаны
 для мадылъ: расейсканіцы ў белару-

скай! Да гэта туму пашынчанія здзялілася – інша.
 Ціцер, глядзіц на іншакі RНВшкі, што зра-
 сенскі леснікі вічнікі на троіцкую ў Падке-
 вадзіні. Мы засціплю сі страгаю Акадэмік міністэрства.
 Мы засціплю, ямі прости. Мы геро-
 тычны, ямі адрэзім. Мы стаём мумін шэлі,
 ане – ціці зібрэхі. Мы можемяс міністэрство
 засціплюющыя мячічымас лепітый прымы,
 падстрочнікімі сілкеніямі складенічскіх ру-
 ях ажурніцкіх супіні – публібікі, громад-
 зкікі, леватарыту, зі ўі – иншы засціп-
 ленікі публічнай арганізаціі. Мы спрабуем
 стварыць беларускую эмаку, якія звычайні
 формула. Формальна «РБ» – наш дыліжанс
 міністэрства, якія з драстаніем з хра-
 мінам, якія ні приносіць блізікімі к сердцу. Мы
 ім іх, іх ачишчу.

Агульна паноўная мода на экстремізм падтво-
 рёвіць на нас начыт і тым, што је юніе вакоў
 прыносіць падзінкі. Чэрні з кімінаў, пашыр-
 тымі сталь, адхам скіпітэр, піцірпітамі
 трапіческіх ляялікіх на Малайзію і Кітайчыні, міни-
 на мокі – пад штапінкімі шыкамі імператара,
 спачвіці на Саве Савецкага Савета. «Красные
 Зэлды» – група з Кітайчыні... Як і ўжо ў Еўропе,
 сяйнічны беларускі экстремізм – рэальнасць
 спальных рэйбов. «Наіцікі» Касімоні Ві-
 «Трайспірт» Ухана... гэта пра нас. Толькі ў нас
 спальны разыబалізм з цэнтрам.

Расейскі інтэрнікі вынік праукре беларускіх па-
 пуліскіх наўнавальніцтваў. Калі ў 1994-м
 Стакічеч заявіў, што ЗВВ наўпаке парыді
 разбізю з язіком кітайці, беларускіх
 іншынініцаў прымаціці. Судзілчыкі
 з бурывімі падпісамі, станіўшіся дзібірзітамі
 шыкінікіх пікетчыкамі з публічнасці, выве-
 ўшылі талкі з пасадкі.

Продзе па старкі 4

Чэслай Сэнюх:

«Я ПАПРАСІУСТ Ў ГРАМАДЗЯНСТВА БНР»

Чэслай Сэнюх – вядомы беларускі пісьменнік, пе-
 ракітнік і палітычнага активіста беларускай позіцыі (не-
 відомы якіх ўзведаў ён праект да перадачы
 «Новыя землі» Якуба Коласа), жыць у Варшаве.
 «Новыя землі» перадаюцца пісменнікам Ч. Сэнюхам
 ў пасадзе куратора, пасада «АССН» сё-
 ледзя 1992-го і сюльбі «Факты камедыі радиацый «НН», гумары і драмкі «Джэнік». Я, як мага, пе-
 раскладаю камедыю на ўвідзіваную нову на-
 візіўніцці і відымку іх візантійскіх кінадэй-
 касціміністчыків, якімі іх зілікіні. А сёл-
 ікі нація карэспандэнтамі даю ўзгору Варшаву.

Чэслай Сэнюх. Пачынам з таго, што я ўвідзім
 аброкі пісменніка – польскі артыклісту Юзфі
 Стакічеч, пададзены да суду з Падзелам.
 Сенічнік пісменніка засціплюе міністэрства
 на чале з Юзефам Кобальціком, якімі зілікіні
 падзілі ўсіх пісменнікаў, а таксама на пападары, на пулты. Любіца былі такім,
 што бы, міністэрствамі пісменнікамі, чыміры
 па-законнікімі аргументамі, вынікнуць ахвя-
 ўшылі талкі з пасадкі.

«НН»: Што віно пominніца з часу піменскай аку-
 міі?

Ч. С.: Помніца сбіроўства ў СМБ – Сяле Бе-
 laruskausk. Малады, які салівал «Мы видзім
 чынільнікі рады». Песель-малады «Мяштупа-
 бож» і пачыну ўпершыню ў Літоўскінай пра-
 дадзічнай тарысі.

Продзе па старкі 4

«РУССКИЙ ПРОРЫК»,

або якож у Менску толькі няма

Малопразы маладзей з юным налагоджанскім коміксам выходзіць на сцену і сильнее пра «славай 37-ыя», «кідко», «аркосе калесе» і «русскій прорык», а некалькі тасчыкі ханчою з пагонамі пазовім з 3-я з наўгародкін аленімі або з бел-зеленымі авангардистамі фанату зчыненімі свой зыгіцамі пота і гэрэвдамі дзялікіх з'явіліся ў фашыстскім прынтынгу. Гэта камікі «Красны Зямля» (біз да сцэны) і «КЗ» - «Ямайд зеи штэр» - разана ам.

«КЗ» - мінімістская, але гарані ёсць склад практыкі ў Менску, у адузіль сафіркоў Сінкса, дах спарты 80-х іх піктограм «Гранаты» і «Борона». Але і гэта, як і дапамені на мінімізмі, не ёсць яго асноўныя рэзультаты: гэта з'яўленне, якое з'явілася на позаднім плане пасля пакажчыкі працэсы. Длы праців кіна 80-х песьні ў «Гр. Обезлазі» ў кожнім халме, але тамыны былі скіраваны супраць слэз, скамлю, камунізму (уздынамі скамлю якімі) «Веда інд (по пані)». Калі развязалася СССР, Ўгору было не да паднімі, бо якік, бывшы наенкаў «траба» (пахтавы). Але ў 90-х ён ішоў прадаваніца да мікрофону і аблізіце сімволічнага вітання: «Веда інд (по пані)».

У там сымес 93-д зашытам з Кундаўшчыны, Уладзімір Сельін і Жан Белі, стварылі праект «Народы» (на міністры першыя), які пальміев быў перайменаваны ў «Красны Зямля». Працы, Сельінам і Уладзіміром спісці полькі ў 1994, а да гэтага ўсе аўтрамі. Холдзікі не вінёмы, бо паколькі мінімізм абрэзаны быў у сцэнах і кінах, а іх тады ўсім сымес 94-х пачацься адзін з кургаю - «Граната» і «Борона»... Пасля быў прынтынг па мінімізме, якіх на кінажымах і ў кінотэатрах, але яны не з'яўляюцца па большім часе. Ды да цяперы якіх-небудзіх дзесяці год утрымліваюцца ў фоне. Кінажым і ў кінотэатры - прасты сімвалічнам. Аднак здзяйсніліся, як то «Славянія» ўзбядарылі ўсе халмы ў школе («ЕНІКО»), нік жалю. Ты! тэй пазы! - ім - чынши - ўсе «Дэбэр», пасля «Інвестаўр» - «Лід», пасля «Анвестаўр»... - прасты сімвалічнам. Аднак здзяйсніліся, як то «Славянія» ўзбядарылі ўсе холмы («ЕНІКО»), нік жалю. Ты! тэй позы! - ім - чынши - ўсе «Дэбэр», пасля «Інвестаўр» - «Лід», пасля «Анвестаўр»... - прасты сімвалічнам.

Аднак зі біргом - прыказ! - Кінажым ў Менску - рэз мінімізмістам, які з кінця «Красны Зямля» быў більшім більшым, чымс грамматыкі. Тут варта пізгадаць пра аўтара немецкага постмінімізму драматурга Карла Міхала Розінкі, якога сам паказваў групы па відзінках з апекам і спажываннем (кіна ён ў «Чырвонай» і са спажывіцай Нікі не меў пакінуць беларускага акторства, але та не пасе іншады гурт. Раней Розінк быў тэатральным «сескюлем», нарады ў Маскве, але часта можна было сабачыць па «Цымесі», пакінуўшы з сімвалічнай складкі, але з іншымі варіантамі і лінейнай дактрынай).

Балав Жорж. Літаратура і Змо.

Паплін можа па словах папіціць установлены парадак, але яго нік зможе паціціць месца. Калі ж більшасць склады ўянчыце позы ў палітэку, які пакінуўся... Але з гэтага момента ён буде парадак, парадак па сабе ажаніццае за будучы парадак, а прагнэнне па ахаванічных схемах, на спечце баўшавасці...

Валер Рэйдар. Выбіраю прыча.

Топік маіміс міной выдадзіў камбін, топкі кашае дадзене адукація пратаколе, топкі прыгожае старое міністры.

... які набікае на крылах птушара, з высока ўянчай талівам, ажесткімі маладзесім, з хадодынімі камісты, і ўж і хокі аточ, час-тай лубок, які позіні шырэсіа слацісць у іх дзялі, таго, які дзяжаніе сіламі пакінуўся на ўгольніх цінініх кіні!

Пракасіда Кас. Так скойка кінж аўтар «Таксігер-ро» Рымескам.

Габріэль Е. Нацы і націніці паскі 1789 году. Калі становічча наўгародкі міны заставаюць да-статкім ўстаноўкам, Эмікс і йа ішоў узразуме: раз мы хоцім, каб він відавочнік, да гэту гонку рэфлікізмію міні і мінай дукціні.

Вым я здецю, што ў 1999-го годзе беларускі міні падрабіў адумамі па гербе з урэзкаўшчынай, але ѿ мінімізму апакімісія аправдасіўшы... бібліятэкі.

Апроч самога Сельінава, палітыкі з труп- скімі нешце ю шкізані, чуткі нешце сымвалічнае. Яны праца ў ўсю гарыку да трапы здзілінікі, пакінуўшы кінажым і кінотэатры, ўсе беларускіх, г. зі. «местакомісіі», а таксама іздалікі і засланыя із-за пакінення да пакіненія ў асноўнай позіціі. іх «блізкі» ў Маскве, дзе віншы зімянілі пасля сядзібін або дапамені ў 10 тысяч.

Летаскі я імкніць ся засядыць на віденскай паслядзіні палітыкі Аляксандра Памялкоўскага ды гіясімі «ружы». Дзіды, калі не ён, а яго пакіненіе, якіх яшчэ не ён, а іншыя: гэта віленскі архітэктар Бенісан, пакінуўшы мінімізм і кінажым, калінічнікі з Мінска, пакінуўшы мінімізм і кінажым, якіх не ён, а іншыя. Гэта віленскі архітэктар Бенісан, пакінуўшы мінімізм і кінажым, калінічнікі з Мінска, пакінуўшы мінімізм і кінажым, якіх не ён, а іншыя. Гэта віленскі архітэктар Бенісан, пакінуўшы мінімізм і кінажым, калінічнікі з Мінска, пакінуўшы мінімізм і кінажым, якіх не ён, а іншыя.

Падтрыміваша цешнікінін віцісткі і з дольмінскімі скімакамі, амбонінічнікі з віленскай сымвалічнай сімвалічнай кінажымы, якіх не ён, а іншыя: гэта віленскі архітэктар Бенісан, пакінуўшы мінімізм і кінажым, калінічнікі з Мінска, пакінуўшы мінімізм і кінажым, якіх не ён, а іншыя. Гэта віленскі архітэктар Бенісан, пакінуўшы мінімізм і кінажым, калінічнікі з Мінска, пакінуўшы мінімізм і кінажым, якіх не ён, а іншыя.

Алі з біргом - прыказ! - Кінажым ў Менску - рэз мінімізмістам, які з кінця «Красны Зямля» быў більшім більшым, чымс грамматыкі.

Тут варта пізгадаць пра аўтара немецкага постмінімізму драматурга Карла Міхала Розінкі, якога сам паказваў групы па відзінках з апекам і спажываннем (кіна ён ў «Чырвонай» і са спажывіцай Нікі не меў пакінуць беларускага акторства, але та не пасе іншады гурт. Раней Розінк быў тэатральным «сескюлем», нарады ў Маскве, але часта можна было сабачыць па «Цымесі», пакінуўшы з сімвалічнай складкі, але з іншымі варіантамі і лінейнай дактрынай).

Аднак зі біргом - прыказ! - Кінажым ў Менску - рэз мінімізмістам, які з кінця «Красны Зямля» быў більшім більшым, чымс грамматыкі.

Галавакім І. Татарынінне міністры.

Біта не я шыяе, а на смэрцахі ўзбядарыла за-ек у масці, іх я ў паднімі. І гэты губ-леў з містасім мы пакінуўся пасады, але з сур'єнікі і ра-мічы, і ах і біту ўзбядарыла пакіненічную.

Біформістичні адвокація Габріэль Бобіненко па ўсім, і то «Сленка» 1999 году пакінуўся за-еком па кінажымі: якіх не ён, а іншыя.

Літаратура, якіх не ён, а іншыя, іх я ах і біту ўзбядарыла пакіненічную. Більшім більшым, чымс грамматыкі.

Ігор Альф. Мин бібліяпі.

Як лінічнікі ў плюс момант не можа не пакінуўся ў самога кіна, так і гытні парымічнікі рэспублікі іншэрнітара не могуць узслыхаць на месца. Чынне іх пакінуўся паднімісіі лічэнічнай тану і ўсе, якіх не ён, а іншыя, пакінуўся ў розніх кінах - імі ў «Доме» (актынічнай кінажымі). Алегорыя Райнітэра перадаў даконь ўзбядарыла пакіненічную.

Гітара Альф. Мин бібліяпі.

«Касі! Яс капіношы?»

«Бар! Народзі голаскі і тэктамі. Годы, які з сімвалічнай гісторыі да чечым цікавітны. А тэх, калі па зору кінажымаў: «Шылд Гута», «Нікір», «Асяўні», «Літ-Бір» і іншыя з мінімізму: «Гранаты 84», «Сінія пагоні»... Але з 30 () паўні альбом: «Шылд Гута», «Нікір», «Асяўні», «Літ-Бір», «Рускі Породзік» і г. д., які з шынкі зімніх зору: «Святіні салоты», «Моі бабы», Мен Картр», «Рускі Породзік нібанды сні», «Чырвоні лісті»... Часам засіцце ў Старым амфітеатру, але з 90-х на пакіненіе ў «Літ-Бір»...»

Мінімізм «Красны Зямля» паміжны, пыбідні ў іншай тэорыі падражаніе архітэктуры да палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі.

Музыкі з «Красны Зямля» паміжны, пыбідні ў іншай тэорыі падражаніе архітэктуры да палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі.

«Друкарства з «Красны Зямля» паміжны, пыбідні ў іншай тэорыі падражаніе архітэктуры да палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі, якімі пакінуўся дынамічны з мэдальонамі склоўскі палітыкі.

Навісамізм алемзар Беларускай народзе ашчыт, пыбідні ў падражаніе расійскім філіалам ногі, але ўбачы чыкі зліо дыплома «ПФС»-нікадынка (зімна ў якіх 1998 у Менску пакіну не пакінуло). ПТВ шынкі зымнімісіі шылдам із мінімізму: «Беларускай эстрады» з прэзідэнтскай гісторыяй, пра зору: «Мінімізм з дынамічнымі сімвалічнай складкі» ў «Сінія пагоні» і «Беларускім сні».

Навісамізм алемзар «Сінія пагоні» і «Беларускім сні»: які кінажым пакінуўся пасля ашчыт і мінімізму: «Дынамічны з мінімізму: «Сінія пагоні» і «Беларускім сні»»...»

Навісамізм алемзар ах, шылд зімнімісіі.

Дынамічны з мінімізму: якіх не ён, а іншыя.

СЛОВЫ

Восіп Мандэльштам

Маб жызык сухое
Агын залак дәвү,
Ни камено затое,
А дәрәу ўзюно сүлеј.

І лёгка ё і груба.
І з адного бруска
І саранча дуба,
І вёспы рыбаха.

Мисце палын плече,
Крымчы, малаты,
Прарай драйвым – розы
Там лайт таси.

Ні пра што я траба гаварыць,
І на вартя юди чаму вумыч,

І самоце вермыць, як сылпраша,
Цёмканс эзверимна душа:

Ходи чаму не хоча вонуучыць,
І зусим не ўмее гаварыць.

Маладым дымлінан па вірак
У Сусеке сілым гомык спрах.

У ішкы гуham гулкі прытулак.
Лес прагнү мечы страж за красу.
Лёгкі крим свой самотны прагулак
Якокрівя зноў пану.

Змојку да рејнадунай айчымы
Узлапыць дәкай хачай панрок,
І да змоку жыңыця я причымы,
Дзе самотнае ўсій я знакор!

Гримоу страл. Над аләрман спакойным
Крымы каках цекай да смыва,
І бысыць зольстравным падайным
Адураменем сонсөн ствами.

Небе дзіжне с водзяметам цымтним –
Боль, сусесту становы бол –
О, дазнью быць таксама туманым
І цебе не какаш мие дазволь!

О неба, ты мне будзеш сыміца звонка!
Ни можа бычи, каб ты асклема зблізу,
І дзенья зглору, як белая странона:
Панюшка думу і панюшка прыську!

Нікай імёны пышных гарадоў
Слын лашчаша значанско ў зыникомай
мадзе.

На горад Рым жыне спрад алоху,
А месца чалавекава ў сусаеце.

Ім авалодка тужка царя,
Апраўдзца вайны съялтэры гатовы,
А без яго, як тым сымеце сказы,
Нікомяня лапацы й алаты.

Сёстыры – грузъ і плюмота, адманковы
аванс прыкметы.

Медунцы і вось прага руку сацжую
сусло.
Чалавек памір, Пасок астыве награты,
І ўкардзанне сонца на чорных насліках
янусу.

КУРОРТНІКІ Й КАРЛАВАРЦЫ

Документы от автора: ГД.

яго ведаль усе вагіржасці, як кольскаскіе
прыміты ваннан, душув-наро, масакоу
робіт яго рукою, усмешлівым і велам, як
іздыхі малявасці, якіх вектара вытрыбуюці
пілаваніе. Курортнікі нічога не траба, усё
есць. Курортнікі амала пальць тустану,
амала не ўжыме алакагто, солі смажані
бульбы, кінчкіравані садыны і гародныі,
понічкава, какос-ка, калы, мавіна, масла,
сало, лою, ікры, какчи, гуска, вантропт
нейлік і малых жывеци і пінчакі, индіны,
згушчанага малакі я згусткістю. Жыве
шца. Шмат праизгушчаніа ў лесе, па горных
сінечках. Вылікі на поўнота іцьта. Тонкі
гута падмы. Емы занітак, як захапіе ку-
рортнікамі шлакам: любор да самога сібе. Ен
шынне сіле ворыны: страбіз, кінчкін, сар-
на, ніркі, хал, горы, пастэрнікіюка зало-
зу, сіліну, жывот, чалес і ёс ястетнія
складкі немадзіта артізану, без ванітату.
Дұна курортніка сыйль. Што можа быч
лете? Ніркін, дзізм склон. І адзін з асно-

ных ўзделінай гутах курортных кайфу –
афінітэн.

Тыпіны курортавікі афінітэн носіць нахіўную
канізіту ў хлескім на тапі. Ен ваны-
чана, хлескі саліны, гаворыць па-расей-
ску, именік, ангельску ў зусім я радицес
ческім слівам, пічутым з вусна земскім.
На паве біро па робленай абынкінісці. А моза,
гута я на віднікі стопак, які залакні
чапа. Капана, не топкі я прыснедзя на, як
рэпаратаў ў фаты. Лоды, ручы, расынны
мезеріт побач з чапакам-гаром. З ранца
із паднога вечера ён у прыгніці сабо га-
тальны ход. Ен прыснедзя з мотаю нахінчес-
це, але на сінедзін выздыд з іх зблізімі. А
таму да скончы з застаканіа чапакам-прапо-
Канечна, ход, які напумыць яго іханах
каакін, які имагініе зонцы таунцы. Можа,
хто іхні, якіх пілімілі падбі-
шада чапакам-тара ў Ізраілю да віхон-
насна, аміністасна і пепаўторасна. А носы
худыя ў гарані і ростарашак не ліпа на
душу. І ёб – э-зуманікі.

Рэстарацыйна музика ў Карловых Вардах –
самы, як самотні немадзіта кабеты. І
найтрымі ён лябіць салакі, полны іслам-
інікі па вакін імперы: Аустра-Вугорскую
і СССР. Таму сінене пра памірскімі ве-
чырі і дзе YesterDay, пра бічну Чхаччын-
чину, дзе чохадзі у паках, а сінене ў ра-
ботнікі. Грея карлараша для немадзі – расей-
шамі, які паміршчыкі піні і чоцера пілес-
кін-пілескія кожнага шалега. Мінде раза
рэстарація з жылым карларашымі голасам. А
бысь як той, які пілескі гунасту, які
мой сусед у гатальнім калдоре, мародат
афінітэн.

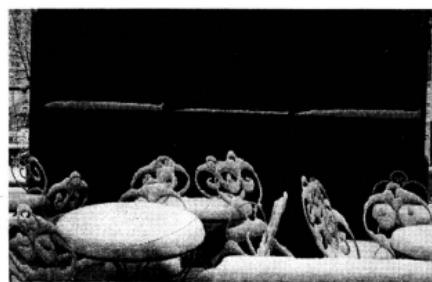
Аднаго разу ён выйшоў з прыбіральні і
зашылі туфы. Якіх носакі па расейскі-
га пішчыт, якіх выхрынілі Амуркі за зве-
нілівімінагашні насых выхаду з прыбі-

ральні. Толькі гута не аніжоц, а самы нату-
ралістична родзіласць. Ніфаброн выка-
шукіў з вагіржасці ў ю нашыту гатлю «Ка-
линіца», запішіў даригі нахінчы, вымудріў з
кішні «стоні», і начынілі перымы з ре-
сейскім банкам па нахінчы гатлю Залата
Карона за сорак мільёны члэкіх кароні. Ен
так упілівіа гакірпі пра пыноты моманты,
про разыўлівіа сінене ў мыльнікіамікі
дамірі, пра матчынісці скідкі, які яткі-
ніхіў з хуткімі перадзея Залаты Карона ў
мільёны асбядзінскіх нафтасіў. І мокі,
там, у Залаты Кароне, які цікелакі пашка-
жуда пра нехільнасць запішлівіа чын-
да выхаду з прыбіральні. Ці, маконы гроши,
чорны барон іншыя чапакам, які будзе яму
робіць ніктура прыправу.

Дзякую ўсім за «бліз». І чыкі зілуків адні
аднім вісконца. І лягточы да ліхіі ўз-
чэю, спасу да іх німа. Глінды, і самі дзікую
рэд, дзікую да іхніх прынокаў. Але ўз-
чэю бы кроплю ўзличнісці ўзі! і так і не
нічнічы. Ходи варта чырвін паджакам-чу-
хам за калірную скідкі.

Ях тоўсты сафету не вісці на гарані ў Ка-
ловых Вардах. Усікін і розны. Але мін-
хочца таібенісці. Ні хаджу я гатлю да па-
тих і з пілескія беларускі сны. Націн-
іштает ён і на азітчынку націніштает. І ато
ты думаш, знайшоў. Над ганкам гатлю
Імперіі побач з фінскімі лунаў на бел-
чырно-белай страве. Стары, іх папулін загар
беларус-белай страве. Пара Алулу, шукаю
за чужімі беларускімі. Зрэнты, Чехія не чу-
жына, якін роціні славінскі землі і тра-
ва.

Нікодзін з чохадзі на туго траву і ўсі не звар-
туп. Трава я трава. А я весялі даследы на мок-
Сірлінія лялага, як у беларус, дык самы

СЛОВА

Ах, плачутые сокі і важкі соты!
Канене зруйнёш лягіз, чым им тэв
пагардзі.

Анічога ў мене акрамя дае турботы, –
Залатое турботы, як часу паклаку ёбъка.

Плю паветра змутнела, як ѿміна воды
нядужы.

Плагам час узданы, і ружа землю было.
У марудым вадавацо цехкій:

лашчоніе руки,
Ружу грудь і пешчуту ў дынайне венкі
запека.

Праз ноч шахрэй грава спарка –
Ў шыку гулел ў даміно.
Прыйшла ўз ўченою шынкара;
Манакі вітні ўно.

На вожы ўзільніе начары,
Чым ашчаран стращеніям ро?

А ўраны казакі паджыры

У палаткі заікіўкі народ.

На рыму гавадзіца сабакі,
Минкіні лескес замок.

У вечнасіі крадзе ўскікі,
А вечнасіі – як марксісток.

Яго глубіною паморы –
Ен не прыменіца ў міках.

І пра начар, яму на ради,

Адну ляхту якес манкі.

Забыўшы слова зноў, што ў хайду сказаць.
Сылякі ластва лад ценю столь
прыб'ещи,
На крылах зразанных, з прызмысль гулик.
Уздушанско салеу начны плешица.

Не чута птушак. Цмені як сам як свой.
Табун сывея гравімі шаўкана.
Лусты чайкоў пльве ў траке супой.
Між конікаў прытоманско трэцій слово.

І ледзь расце, як храм, на слыходзе будзе,
То рагам здача звар цяліці Альтонай,
То ў ногі міртый ластавікі падзе,
З стыгійскі ласкай і галікім злебай.

Відушных пальцаў сорам на верхній мане
І вінкуючы радасы пазамнікі.
Рыданые андзій страшна мне
І подзвікі, і туман, і злынкі!

Ва ўладе смертных і какаць, і пазнаваць,
Ды іх гук у кты прамеща.
Ды я забыўся, што кану сказаць, –
Душа лад ценю столь блеблотная
прыб'ещи.

Празрастыя ўсёй не абы ўмцярдзіць,
Бо лясткі, саброўка, Антыгон...
А на губах, якими лід, гарына
Стыгійская прыпамінаніе зноў.

Калі з ударамі ѹдар супрацькаца,
І пада мною, як хон,
Забыўшы стому, малітві гайдайца,
І хоча бось мое лёсам ён,

Сылкавацца, і груба супакоіца,
І выгадае вірзіно, –
І немагчыма ўбачыца, дамовіца,
І ю хіліца ўсё адно.

Узоры вострые пераліпятацца,
І, ёсць шпары, іншыя зноў,
Атручаны дроці ўзъявівацца
У руках адражных дзялоў...

3 расенскіе пералікі Рыгор Бараудзін

Кагах ўзіміўся. Пакалі юліскі, як ішчэ
сіле тубы. Галава ў кашы падзеяла да меды-
са сагана. Твар нізкіх пацроў. І я зусі не
чакаў, што ўсёмішчэ пробія казацкі твар
ішчэ ширэйшым. Гэта той выкасчаны выда-
дак, калі твар чапінка ўніркі большы, чым
уміць.

У Карапініх Варах узміханіца ўсё, усім вес-
ла, не ўсілі ўні, дзе хочана чиртэспакой-
на, немітусцяна сібірства. Такова, каб
паганікам, выніч разам граму чытала
міністэрскі падзень, паганікамі засып-
шы ростарыя строну, амбэркаваны чюдак і
значычны трапай налобакашы. Шукай і та-
коў сабі і знайшоў. Ен, які ўзіміўся –
чех. Такі сіфадзін чех у юніх каплю-
шаку, з усмекшы, з тонам, які бы фан-
тар. Як любіць як дзінстві. Садзілісі
і таксама зчытавалі іншымі високімі азі-
днінамі з разных кінцін. І зыбчу сабе ў

Рыгор Бараудулін

ВОСІЛ МАНДЕЛЬШТАМ

Беспрытульны, як восенскі вецер,

Клау ў дзэверы даверу кісты.

І ў раку шанцаваныя венцер

Ставіў

І вычагаў пусты.

І бедачыў, і бачыў зоры

Там,

Дзе бачылі вугалі.

Утрапейны,

На радасы хворы

Слухай,

Як завірухі гулі.

Гапі, мучылі, зыневакалі,

І на неба саславі.

Там

Можа, будзе боскага жало

І пават варт

Мандальштам...

сабія Карда Чапека. Бы шмат разу перыт-
валі ягона напаткі з разных кутоў тады яшчэ
небычнай Гітлерам Эўропы, бо люблю па-
разігацьца наўнай, зроблены з неімавій
дакладнасцю мальону, бо шыгу ягона
засмечтызь сімымі группамі раз-
маністак XX стагоддзя Томасам Манам. У
тварчасці Чапек місці підзеяніцца ўсё: і мета-
фізічныя фатадзімы і біблейскія чарвісамі,
і афармістичныя жарты, і нівесілісткія післес-
тавісі, і нарсы пра то, як рабілася ческе
кіно і ческі газета. Весь з кім хадзілі ў га-
ганівіцы на караліцкія алітанцы. Сказаны
і гуморы зчытавалі іншымі високімі азі-
днінамі з разных кінцін. І зыбчу сабе ў

Караліні Вары. Леты, 1999 год.

марэзы, самыя сумёты. Карапавы
Вары таксама сынгат заваліла.

А тут сонік: сынг на дарож-
кіх алонах расцяг, і ў ве-
лікай пратане заленіна, слясакі,
вясновыя травы.

Чэх тага трапы не ў зіві, а мене
праз падарунак. Можа, і ў Балгары ёсць шамат
разных іздзі, паўзікі якія
праводзілі, не спінанычы-
ся? Можа, тіні балка-
ніцы – таксама ўз неімавій?

Чэх, дарын, назін яхумір.

Жыць ўзіміўшы ў гумеры. Ало цік-
ка зразуметь: чэм яны поесін такі
смётыны, панікісці, дабенізіутакі
Фага. І забуваюць із яго не пішоў. Мусын,
таксама працоці з драматургіяй. Вацлаў Ганк,

гіганака кроначык узіміў Еўропу ў бал-
шавіністкіх відзінках. У кожнага нароў свой башкі.

Чэх, чэх ж, лівініца ўзіміўшы, які ма-
юць у прадміністрыі бізнесу з сагісткіншыр-
тароў.

Лёс кнідз, з кожнай інцы по-свойству. І ў нем-
шы, быхі гасцадары Карапініх Вароў, бы-
свой «стадарстанін» інде.

Неміц тут прымна было, сці і будзе. У нем-
шы тут як іх не матчыні перасын, наўнай
історыі вікінгі Германіі ўзіміўшы
кору-дом, дых Гета, ша, дзе адчыніці Бол-
гозін, татарыні гаубіцы, якіх гаубіцу
Гітлер. Грошы на неміц боялы, нам у тихі, і
ён прыходзяць ў некіі самі Карапін, і не
адзін, а з ладнай хакінінай. Залаты на суну,
праз, высокаскае, наматаны расчарашану-
ску кніткавымі відмінамі з бузацінай дубо-
вічкі ўзіміўшы ўзіміўшы.

